

YEAH YEAH YEH

Als zoon van een Chinese vader belandt Peter Yeh als jongeling in diens restaurant, Woo-Ping in de Leidse Lange Diefsteeg. Na vier jaar lonkt een andere grote passie: de tijdschriftenwereld. Het horecahart is echter nooit gestopt met kloppen.

TIME WAITS FOR NO ONE

Een tijdje geleden werd ik begroet door een nieuwe kok. Hij stelde zich keurig aan mij voor. Ik vond dat al heel wat. Te veel jonge mensen nemen vandaag de dag niet eens de moeite meer. Mijn bui verslechterde toen hij een poosje later iets te hard fluisterend vroeg wat “die oldtimer hier eigenlijk nog te zoeken had...”

Mijn wraak hoefde ik gelukkig niet eens koud op te dienen. Slechts een paar weken later kwam ik zijn naam ineens nergens meer tegen in het rooster en de personeelslijst. Bij collega's informeerde ik naar zijn eh, welzijn. En hoorde dat hij zogezegd van het tableau was geschrapt; de hectiek van een goedlopend restaurant was hem op de lever geslagen. Ik moest gniffelen. Ongetwijfeld had hij zijn moeder laten bellen, met de mededeling dat het allemaal toch te zwaar was voor haar zoon. Ach gut... In de tussentijd stoomt deze *oldtimer* gestaag lekker door. Mocht mijn oud-collega dit trouwens lezen en zich in het verhaal herkennen, wil ik hem nog een adviesje meegeven uit de mond van Rolling Stones-zanger Mick Jagger: *Time waits for no one (no favours has she.)*

Zoals eenieder die deze column weleens leest weet, ben ik niet vies van een portie gekte op z'n tijd. Nou, in de horeca wordt die ruimhartig opgediend. Zo heb ik een Franse collega met wie ik in het Engels converseer. Hij met zo'n gezellig *'Allo 'Allo-*

accent. Op een keer zei ik hem over een vrouwelijke collega (ja, óók ik roddel weleens): “Zij praat wel veel, vind je niet?” Waarop de Fransman antwoordde met het simpele: “...*but of course, she's a woman.*” En dan was er nog die nieuwe strandjongen, die op de dag dat hij voor het eerst moest beginnen doodleuk meldde dat hij eigenlijk “allergisch voor zand” is... Hij werd naar huis gestuurd. Of hem dat ook hooglijk verbaasde ben ik helaas niet te weten gekomen. Bepaald memorabel was ook de avond dat ik moest samenwerken met een meisje van amper zestien jaar. Lief kind hoor, maar zwijgzamer dan een Chinees, zeg maar. Na een uurtje of wat probeerde ik het ijs te breken en zei tegen haar: “Jij bent wel stil hè?” Dit was er natuurlijk eentje uit de serie ‘domme vragen’. Want zij reageerde met een: “Ja.” En dat was het dan voor die avond.

Sinds ruim een jaar werk ik aan de boulevard van Katwijk bij Surf en Beach, in 2020 uitgeroepen tot ‘Beste Strandpaviljoen Zuid-Holland’. Door corona was er in 2021 geen verkiezing maar dit jaar weer wel en zie... Surf en Beach is wederom als winnaar uit de strijd gekomen. Zoals een goed journalist betaamt heb ik de organisatie die deze verkiezing houdt eens onder de loep genomen. Want zoals een collega, Chef Michael Wolfaart, stelt: “Er

zijn prijzen die je kunt kopen, en er zijn er die je moet koken.” Welnu, ik kan zeggen dat deze eretitel eerlijk verdiend is. Een topprestatie, als je bedenkt hoe veel puike strandtenten er alleen al in badplaatsen als Scheveningen, Kijkduin en Noordwijk zijn.

Bij Surf en Beach sta ik drie keer per week vijf uur lang in de spelkeuken. Simpel gezegd *beulswerk*, zeker op de dit jaar talrijke bloedhete zomerdagen. Maar veel meer, bijvoorbeeld in de bediening of achter de bar staan, zit er niet in, voorlopig althans, als gevolg van een herseninfarct. Zit ik daar mee? Zeker niet! Niets maakt nederiger dan een ontmoeting met mensen met een herseninfarct. Heel veel kunnen bijna niets meer. Ik ben er voor negentig procent goed uitgekomen. Fysiek zelfs voor honderdtien procent, want op dit moment fitter dan voor mijn infarct. Afzien in de spelkeuken beschouw ik daarom ook als een urenlang bezoek aan een sportschool. En er dan nog voor betaald krijgen ook.